

emelte zokogó fejét és üresen bámult rám, könnyel áztatott arca-húsa úgy remegett, mint a kocsonya. Hozzáléptem és megráztam a vállát.

— Hát meddig akar még dolgozni édesapám, hiszen már hetven éves?! Nyugdíjat kap, nyugdíjat kap, nyugdíjat, értse meg, amit az Ármentesítőtől sohse kapott volna.

Nem értette. Másnap józanul is alig hitte, én azonban megnyugodva gyorsan visszautaztam. És apám még abban a hónapban nyugdíjas lett, s ez alkalomból örvendező levelet írt anyám.

Furcsa nyugdíjas ő. Nem visel görbebotot és nem ül árnyas fák alatt. A tavaszon megint láttam egyszer. A fekete kerekkalap a fején volt és döngő csizmákkal mérte az utcát. Défosz-gyűlésre ment. Egy gyermek primitív indulata, rajongása ült az arcán, egy életen át agyongyötört gyermeké. Ezzetlen bátorság lobogott megdülledt szemeiből és kifejezhetetlen fiatal vadság, vénségére új emberi öntudat. És mit csodálkoznak azok apámon, akik mindezüdeig nevelték, hisz a Horthy-világ sulykolta ki ösztöneit, ferde utakat, rones rojtokat vásva ki benne. A bamba feudálkapitalizmus teremtette meg őt, úgy ahogy van, csoda-e hát, ha így szabadul? Természetes jelenség ő! és te baracskai hegyesorrú pap és mindenfajta sunyifejű urak Dózsával köszönjetelek neki, mert márvjátlan kubi-koseszímáival majd a feneketekbe rüg.

NAGY SÁNDOR

RUHÁT VESZEL

Ruhát veszel, ragyogó selymet,
nevetve dícséred a tervet,
és aztán szélesen, suhogva
terítéd nyúlánk alakodra.

Szövíőő szötte ilyen széppé,
szívesen, tudta mind a népé,
beleszötte a szeme kékjét,
ragyogó, vidám nevetését.

A gép is tudta, ezt te hordod,
könnyebben, mint régen a gondot,
illik is rád, szépen viseljed,
dícséred a Hároméves Tervet.

• És azt, ami jön, a nagyobbbat,
a selymek suhognak, ragyognak,
a tervek a bőséget hozzák,
szép vagy és veled szép az ország!

TAKÁCS TIBOR